

regis likau tarp besidauginančių
akmenų tarp neaiškių būtybių

pirštais traiškančių suvokimą
ardančių plieno mašinas

mane suklijuotą
iš žuvies ašakų iš prikimusių
atminties trimitų ir tuščiaidurių kaulų
tapusių slaptomis perėjomis
staugiantiems vėjo kariams

stabdančių judėjimą
neleidžiančių civilizacijai plėstis

nors tariausi kad aš tik trumpam
mėginau iškaulyt leidimą

šnekėjus balsu laukiau atsakymų
meldžiausi uoloms ir kalnams

juose gyvenančioms dvasioms

gali būti kad kuris nors krateris
tapo mano buvimo vieta

slepiuosi jame nuo savęs senojo
šliaužiojančio aplinkui
ir tyliai svarstau

o jeigu niekas neatskris
nepasiges neieškos toj duobėj
tame baimės prieangy

o jeigu tik dangaus kūnas įveikęs laiką
įrodys kad niekas niekur nedingsta
ir praplėšęs dabarties siūles

sugalvos pažiūrėt
ar po šitiek laiko

vis dar gali apsilikt

savąjį kraterį

vieną dieną prasivers plyšys

pro jį ims byrėti kometas
išskris tūkstančiai paukščių
kuriuos laikė išnykusiais
nežinojimo narveliuose

nerangiai išropos dinozaurai
sujaukdami laiko sąvokas
teorijas religijas

kol gulėsiu ant kieto gulto
prijungtas prie aparatų
it gyvūnas verčiamas robotu

traukiamas iš dulkėtos kūno katakombos
tamsoje šviečiančiom akim
blykčiojančia skaitmeninama siela

mano stuburą krės elektra
tarp šaknų plėsis elektriniai dilgėlynai

kol gulėsiu it kratoma obelis
bevieliais signalais užkraunanti obuolius
neišvengiamai galvosiu apie pradžią

tai reiškia galvosiu apie moteris
kurios veikia pagal nulius ir vienetus
kurias galima parsisiųsti paštu
su įdiegtomis meilės programomis

arba už dyką duodamas demo versijas
jos mylės lygiai mėnesį

po to turėsi mokėti pinigų
arba mokėt už vienetą

guližiūrėdamas į žalsvą sieną
visos procedūros metu
jaučiu kaip elektra viską žadina
defibriliuoja dingusius pasaulius

jaučiu kaip pilnėju kaip sukruta šaknys

ir visata manyje išsiplečia

namas su žalia indėniška skiautere
nuolat nužvelgia mane tolstantį
vingiuotų kelių gyvatėmis
nuo karščio mirguliuojančia oda

tarp tirpstančių miesto mirażų

kol mirguliuoju virš - - kyšulių
savo banguojančioj kaukolėj

kol dairaus iš viršaus į save
kol leidžiuos gilyn
į nerimstančius kūno vandenis

galvodamas kad juos nuolat užkalba
kad jie keičia vidinę struktūrą

bandau įžiūrėti kiek beliko
neatrastų gyvybės formų
įvairių egzotinių manęs rūšių

per stipriai besiginančių
nuo išorinio pasaulio

kiek dangaus kiek nesąmonių liko
įstrigusių tarp šakų šukų

susipynusių iš ąžuolo gilių
nežinojimų

atsispindinčių kūno vandeny

padarančių mane
vis mažiau nežinantį

dėl ko šis eilėraštis

neskirti panašiai skambančių žodžių
gali reikšti jog vieną rytą skubėdamas
pasiriši ne kaklaraištį o kelkraštį

ant kurio susirinks neaiškūs tranzuotojai
rodantys nykščiais į nesančią kryptį

laukdami jie rūkys ir gesins savo nuorūkas
į tavo išskalbtus marškinius

nuo pelenų pajuos apykaklė

per tave skries gražiausios mašinos
nuplautos vaškuotos nublizgintos
prikimštos liūdniausių veidų

į tave išmetančių per vos pravertus langus
vienkartinius puodelius
sklidinus verdančios tuštumos

cyps stabdžiai stos vilkikų vairuotojai
ir nupirks visas tavo moteris
iš prigesusių atminties viešnamių

o tu lyg niekur nieko grįši namo nusirengsi
pakabinsi spintoje išvažinėtus sielos marškinius

dulkėtą bei šiukšliną kelkraštį ir žiūrėsi
kaip visą naktį nenustoja eismas

kaip pro spintos tarpus blykčioja
prasilenkiančių automobilių šviesos

klausysies kaip cypia ir cypia stabdžiai
kaip stoja vilkikai mašinos

ir nežinia iki kur paveža tai

kas tau seniai nepriklauso